

Udenrigsministeriet
 Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
 Asiatick Plads 2 – 1448 København K
 Tlf.: 33 92 03 24 E-mail: JTEU@um.dk

EUJUR nr. 23/02607
 28. juni 2024

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Proces- skridt	Dato
C-375/23	Meislev (forelagt af Højesteret) Spørgsmål: 1. Er nationale bestemmelser, der fastsætter betingelser for at opnå tidsubgrænset opholdstilladelse i en medlemsstat, omfattet af anvendelsesområdet for standstill-klausulen i artikel 13 i afgørelse 1/80 af 19. september 1980 om udviklingen af associeringen, vedtaget af Associeringsrådet, der blev oprettet ved aftalen om oprettelse af en associering mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Tyrkiet, som blev undertegnet den 12. september 1963 i Ankara dels af Republikken Tyrkiet, dels af EØF's medlemsstater og Fællesskabet, og som blev indgået, godkendt og bekræftet på Fællesskabets vegne ved Rådets afgørelse 64/732/EØF af 23. december 1963? 2. Hvis det er tilfældet, kan en skærpelse af tidsmassige betingelser for at opnå tidsubgrænset opholdstilladelse i en medlemsstat (dvs. en skærpelse af de mindstekrav, der stilles til længden af en udlændings forudgående ophold og beskæftigelse i medlemsstaten) i så fald anses for egnet til at fremme en vellykket integration af tredjelandstatsborgere?	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet	Dom	04.07.24
C-601/22	WWF Österreich e.a Spørgsmål: 1) Er artikel 12, sammenholdt med bilag IV, i direktiv 92/43/EØF som ændret senest ved direktiv 2013/17/EU, hvorefter ulven er omfattet af den strenge beskyttelsesordning, men der er indrømmet fravigelser for bestande i flere medlemsstater uden at der er givet nogen tilsvarende dispensation for Østrigs vedkommende, i strid med »princippet om medlemsstaternes lighed« i artikel 4, stk. 2, TEU? 2) Skal artikel 16, stk. 1, i direktiv 92/43/EØF som senest ændret ved direktiv 2013/17/EU, hvorefter en fravigelse af den strenge beskyttelsesordning for ulven kun er tilladt, hvis dette bl.a. ikke hindrer opretholdelse af den pågældende bestands »[ugunstige] bevaringsstatus« i dens »naturlige udbredelsesområde«, fortolkes således, at nævnte bevaringsstatus ikke blot skal beskyttes eller genoprettes i en medlemsstats område men derimod i den pågældende bestands naturlige udbredelsesområde, der kan omfatte en væsentligt større, grænseoverskridende biogeografisk region? 3) Skal artikel 16, stk. 1, litra b), i direktiv 92/43/EØF som senest ændret ved direktiv 2013/17/EU, fortolkes således, at begrebet »alvorlig skade« ud over den direkte skade, som en bestemt ulv forårsager, også omfatter en	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Miljøministeriet	Dom	11.07.24

	<p>indirekte (fremtidig) »samfundsøkonomisk« skade, der ikke kan tilskrives en bestemt ulv?</p> <p>4) Skal artikel 16, stk. 1, i direktiv 92/43/EØF som senest ændret ved direktiv 2013/17/EU, fortolkes således, at spørgsmålet, om der findes nogen »anden brugbar løsning«, henset til de topografiske forhold og strukturerne i bjerglandbruget og bedrifterne i delstaten Tirol, vurderes ud fra hvilke løsninger, der faktisk kan gennemføres, eller på grundlag af økonomiske kriterier?</p>			
--	---	--	--	--

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Forkortelser i sagstypekolonnen:

O-sag = Sagen følges til orientering

F-sag = Sagen følges med henblik på eventuel afgivelse af mundtligt indlæg

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessent	Sags-type	Proces-skridt	Dato
T-142/22	<p>Landesbank Baden-Württemberg mod SRB</p> <p><u>Påstande:</u></p> <p>—Afgørelse truffet af Den Fælles Afviklingsinstans den 15. december 2021 om fastsættelse af Landesbank Baden-Württembergs ex ante-bidrag til Den Fælles Afviklingsfond for 2017 (SRB/ES/2021/22), herunder bilagene hertil, annulleres.</p> <p>—Den Fælles Afviklingsinstans tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p> <p>Subsidiært, for det tilfælde, at Retten måtte lægge til grund, at den anfægtede afgørelse er retligt ikke-eksisterende som følge af, at sagsøgte ikke har anvendt det korrekte officielle sprog, og annullations-søgsålet derfor ikke kan antages til realitetsbehandling, idet det er uden genstand, har sagsøgeren nedlagt følgende påstande:</p> <p>—Det fastslås, at den anfægtede afgørelse er retligt ikke-eksisterende.</p> <p>—Den Fælles Afviklingsinstans tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Finanstilsynet	O-sag	Dom	03.07.24
T-667/22	<p>SBM Développement mod Kommissionen</p> <p><u>Påstande:</u></p> <p>—Sagen antages til realitetsbehandling, og sagsøgeren gives medhold.</p> <p>—Kommissionens gennemførelsesafgørelse (EU) 2022/1388 af 23. juni 2022 om de udestående indsigelser vedrørende vilkår og betingelser for godkendelse af det biocidholdige produkt Pat' Appât Soucicide Canadien Foudroyant, forelagt af Frankrig og Sverige i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 528/2012 (EUT 2022, L 208, s. 7), annulleres.</p> <p>—Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Miljøministeriet	O-sag	Dom	03.07.24
C-708/22	<p>Asprovac</p> <p><u>Sagen vedrører:</u></p> <p>1) Skal artikel 4 og artikel 32, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1307/2013 af 17. december 2013 og artikel 60 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1306/2013 af 17. december 2013 fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for en national bestemmelse såsom Real Decreto 41/2021 (kongeligt dekret nr. 41/2021), som for at undgå kunstigt skabte betingelser for bevilling af offentligt ejede permanente græsarealer til fælles brug til modtagere, som ikke bruger dem, fastsætter, at græsningsaktiviteten kun er støtteberettiget, hvis den udføres med dyr fra egen bedrift?</p> <p>2) Skal artikel 60 i den nævnte forordning (EU) nr. 1306/2013 med hensyn til kunstigt skabte betingelser for opnåelse af støtte fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for en national bestemmelse såsom kongeligt dekret nr. 41/2021, som fastsætter en formodning for kunstigt skabte betingelser i tilfælde, hvor landbrugsaktiviteten vedrørende græsning på offentligt ejede permanente græsarealer til</p>	Fødevareministeriet	O-sag	Dom	04.07.24

	<p>fælles udnyttelse udføres med dyr, som ikke henhører under støtte-modtagerens egen bedrift?</p> <p>3) Skal artikel 4, stk. 1, litra c), i den nævnte forordning (EU) nr. 1307/2013 fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for en national bestemmelse såsom kongeligt dekret nr. 1075/2014 af 19. december, hvorefter græsning på landbrugsarealer ikke kan kvalificeres som en aktivitet med henblik på bevarelse af et landbrugsareal i en stand, der gør det egnet til græsning?</p> <p>4) Skal artikel 4, stk. 1, litra c), i førnævnte forordning (EU) nr. 1307/2013 fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for en national bestemmelse såsom kongeligt dekret nr. 1075/2014 af 19. december, hvorefter personer, der er eneindehavere af en ikke-eksklusiv ret til græsning på landejendomme, som de ikke ejer, og overdrager denne ret til en tredjemand, for at denne kan udnytte græsarealerne til foder til sin besætning, ikke udøver en landbrugsaktivitet som omhandlet i artikel 4, stk. 1, litra c), nr. i)?</p> <p>5) Skal artikel 4, stk. 1, litra b) og c), i d forordning (EU) nr. 1307/2013 fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for en national bestemmelse såsom kongeligt dekret nr. 1075/2014 af 19. december, hvorefter personer, der er eneindehavere af en ikke-eksklusiv ret til græsning på landejendomme, som de ikke ejer, ikke kan anses for at drive de græsarealer, som er genstanden for denne græsningsret, i forbindelse med udøvelsen af aktiviteter med henblik på bevarelse af landbrugsarealer i en stand, der gør dem egnet til græsning?</p>				
C-179/23	<p>Credidam <u>Spørgsmål:</u></p> <p>1) Udgør de kollektive forvaltningsorganisationers virksomhed med opkrævning, fordeling og betaling af vederlag, for hvilken der betales gebyr til disse organisationer, en levering af tjenesteydelser som omhandlet i artikel 24, stk. 1, og artikel 25, litra c), i direktiv 2006/112/EF (momsdirektivet)?</p> <p>2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, udgør de kollektive forvaltningsorganisationers virksomhed over for rettighedshaverne da en levering af tjenesteydelser som omhandlet i momsdirektivet, også selv om det fastslås, at rettighedshaverne, på hvis vegne forvaltningsorganisationerne opkræver vederlaget, ikke udfører en levering af tjenesteydelser over for de brugere, der er forpligtede til at betale vederlaget?</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Kulturministeriet	O-sag	Dom	04.07.24
T-104/22	<p>Ungarn mod Kommissionen Påstande:</p> <p>—Kommissionens afgørelse af 14. december 2021, hvorved der blev foretaget en gennemgang af Ungarns indsigelser mod videregivelse i forbindelse begæringen GESTDEM 2021/2808, der blev genfremsat med henblik på at sikre offentlighedens aktindsigt i dokumenter, der hidrører fra Ungarn, annulleres.</p> <p>—Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Miljøministeriet Fødevareministeriet	O-sag	Dom	10.07.24
C-339/22	<p>BSH Hausgeräte <u>Spørgsmål:</u></p> <p>1. Skal artikel 24, nr. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område fortolkes således, at udtrykket »sager om registrering eller gyldighed af patenter [...] uanset om spørgsmålet rejses ved, at der nedlægges påstand herom, eller i form af en indsigelse« betyder, at en national ret, som i henhold til forordningens artikel 4, stk. 1, har erklæret sig kompetent til at påkende en patentkrænkelssag, ikke længere har kompetence til at foretage en behandling af krænkelsspørgsmålet, såfremt der rejses indsigelse om, at det omhandlede patent er ugyldigt, eller skal bestemmelsen fortolkes således, at den national ret kun savner kompetence til at påkende ugyldighedsindsigelsen?</p> <p>2. Berøres svaret på det første spørgsmål af, hvorvidt national ret indeholder bestemmelser svarende til dem, der er fastlagt i § 61, stk. 2, i patentlagen (den svenske patentlov, herefter »patentloven«), hvilket betyder, at sagsøgte, såfremt en ugyldighedsindsigelse, der rejses i en krænkelssag, skal påkendes, skal indlede et særskilt søgsmål med påstand om ugyldighed?</p> <p>3. Skal artikel 24, nr. 4, i Bruxelles I-forordningen fortolkes således, at denne bestemmelse finder anvendelse for en domstol i et tredjeland, dvs. i den foreliggende sag således, at den ligeledes tillægger en domstol i Tyrkiet enekompetence for så vidt angår den del af det europæiske patent, der er blevet valideret dér?</p>	Patent- og Varemærkestyrelsen	O-sag	Dom	11.07.24

C-461/22	MK <u>Spørgsmål:</u> Er en ifølge loven beskikket værge, som udøver dette hverv erhvervsrettligt, dataansvarlig som omhandlet i artikel 4, nr. 7), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse, herefter »databeskyttelsesforordningen«)? Skal den pågældende give information i henhold til databeskyttelsesforordningens artikel 15?	Justitsministeriet	O-sag	Dom	11.07.24
C-184/23	Finanzamt T II <u>Sagen vedrører:</u> 1) Medfører sammenfatningen af flere personer til én enkelt afgiftspligtig person som omhandlet i artikel 4, stk. 4, andet afsnit, i direktiv 77/388/EØF, at ydelser mod vederlag mellem disse personer ikke er omfattet af momsens anvendelsesområde som omhandlet i dette direktivs artikel 2, nr. 1)? 2) Er ydelser mod vederlag mellem disse personer i hvert fald omfattet af momsens anvendelsesområde, hvis ydelsesmodtageren ikke (eller kun delvist) har ret til fradrag, idet der i modsat fald er risiko for tab af afgiftsindtægter?	Skattestyrelsen	O-sag	Dom	11.07.24
C-279/23	Skarb Panstwa <u>Spørgsmål:</u> Er artikel 6, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/7/EU af 16. februar 2011 om bekæmpelse af forsinket betaling i handelstransaktioner til hinder for national lovgivning, hvorefter en national domstol kan afvise et søgsmål om kompensation for omkostninger ved inddrivelse, der er nævnt i denne bestemmelse, fordi debitorens betalingsforsinkelse ikke var væsentlig, eller fordi det skyldige beløb, som debitor betalte for sent, var ubetydeligt?	Justitsministeriet	O-sag	Dom	11.07.24
C-369/23	Vivacom Bulgaria <u>Sagen vedrører:</u> Er artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU og artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder til hinder for en national bestemmelse såsom artikel 2c, stk. 1, nr. 1, i Zakon za otgovornostta na darzhavata i obshtinite za vredi (lov om statens og kommunernes ansvar for skader), sammenholdt med artikel 203, stk. 3, og artikel 128, stk. 1, nr. 6, i Administrativnoprotsesualen kodeks (lov om forvaltningsretspleje), hvorefter et søgsmål med påstand om erstatning for en skade forvoldt ved Varhoven administrativen sads (øverste domstol i forvaltningsretlige sager) tilsidesættelse af EU-retten, hvor Varhoven administrativen sad (øverste domstol i forvaltningsretlige sager) er sagsøgt, skal prøves af denne domstol i sidste instans?	Udenrigsministeriet	O-sag	GA	11.07.24
C-394/23	Mousse <u>Sagen vedrører:</u> 1. Kan der ved vurderingen af, om indsamlingen af oplysninger er tilstrækkelig, relevant og begrænset til, hvad der er nødvendigt, som omhandlet i artikel 5, stk. 1, litra e), i den generelle forordning om databeskyttelse, og om behandlingen af oplysningerne er nødvendig som omhandlet i artikel 6, stk. 1, litra b) og f), i den generelle forordning om databeskyttelse, tages hensyn til den sædvanlige praksis inden for civil, forretningsmæssig og forvaltningsmæssig kommunikation, således at indsamlingen af oplysninger om kundernes tiltaleform, som er begrænset til betegnelserne »hr.« eller »fru«, kan anses for at være lovlig, uden at princippet om dataminimering er til hinder herfor? 2. Skal det for at vurdere nødvendigheden af den obligatoriske indsamling og behandlingen af oplysningerne om kundernes tiltaleform, idet visse kunder ikke anser sig selv for at tilhøre nogen af de to tiltaleformer, og anser indsamlingen af denne oplysning for at være irrelevant for dem, tages i betragtning, at disse kunder, efter at have afgivet denne oplysning til den dataansvarlige med henblik på at gøre brug af den tilbudte tjenesteydelse, kan udøve deres ret til at gøre indsigelse mod brugen og lagringen af denne oplysning med henvisning til deres særlige situation ved anvendelse af artikel 21 i den generelle forordning om databeskyttelse?	Miljøministeriet Justitsministeriet Energistyrelsen Digitaliserings- og Ligestilingsministeriet	O-sag	GA	11.07.24
C-318/24 PPU	Breian PPU <u>Spørgsmål:</u> 1. Can Article 15(1) of Framework Decision 2002/584, as amended by Framework Decision 2009/299, be interpreted as meaning that the final judgment on the decision of the executing judicial authority	Justitsministeriet	O-sag	GA	11.07.24

	<p>refusing to surrender the requested person has the force of res judicata before another executing judicial authority of another Member State or must it be interpreted as not precluding the successive reiteration of the request for surrender on the basis of the same European arrest warrant, where the evidence which prevented the execution of a previous European arrest warrant has been rejected, or where the decision to refuse execution of that European arrest warrant was not consistent with EU law, in so far as the execution of a new European arrest warrant would not result in the execution of a previous European arrest warrant, the Framework Decision 2002/584(3), and the decision to refuse execution of that European arrest warrant was not in conformity with EU law, in so far as the execution of a new European arrest warrant would not lead to the execution of the previous European arrest warrant, and to the extent that the decision to refuse execution of that European arrest warrant was not compatible with EU law, in so far as the execution of a new European arrest warrant would be re-arranged in relation to the Framework Decision 2002/584(3), and the Framework Decision 2002/584(3) would be construed as meaning that the final judgment on the decision of the executing judicial authority refusing to surrender on the basis of the same European arrest warrant has the force of res judicata before another executing judicial authority of another Member State, or must it be interpreted as not precluding the successive repetition of the request for surrender on the basis of the same European arrest warrant, where the evidence which prevented the execution of a previous European arrest warrant has been rejected, or where the decision to refuse to execute that European arrest warrant was not consistent with EU law, in so far as the execution of a new European arrest warrant would not result in the execution of a previous European arrest warrant, by reference to the Framework Decision 2002/584(3), and by reference to Article 15(1) of Framework Decision 2002/584(3), as amended by Framework Decision 2009/299, can it be interpreted as meaning that the final judgment on the executing judicial authority refusing to surrender on the basis of the same European arrest warrant has the force of res judicata before another executing judicial authority in another Member State or must it be interpreted as not precluding the successive reiteration of the request for surrender on the basis of the same European arrest warrant, where the elements which prevented the execution of a previous European arrest warrant have been rejected, or where the decision to refuse to execute that European arrest warrant was successively contrary to EU law, in so far as the execution of a new European arrest warrant would not lead to the execution of a previous European arrest warrant, and the decision to refuse to execute the European arrest warrant in question 1 January 2002/584 does not give rise to a reply to the Framework Decision 2002/584, and the Framework Decision 2002/584 does not give rise to an interpretation of Article 15(1) of Framework Decision 2002/584, as amended by Framework Decision 2009/299, can it be interpreted as meaning that the final judgment on the executing judicial authority refusing to</p> <p>2. Artikel 1, stk. 3, i rammeafgørelse 2002/584, som ændret ved rammeafgørelse 2009/299, sammenholdt med artikel 47, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, kan fortolkes således, at den fuldbyrdende judicielle myndighed ikke kan afslå at fuldbyrde en europæisk fuldbyrdelsesordre, når der i forbindelse med kontrollen af forpligtelsen til at respektere menneskerettighederne i sager om fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre for så vidt angår retten til en retfærdig rettergang, henset til kravet om, at der skal være en domstol oprettet ved lov, som fastsat i chartrets artikel 47, stk. 2, er konstateret uregelmæssigheder med hensyn til aflæggelse af ed af medlemmer af sammensætningen af den fuldbyrdende domstol, uden at der rejses tvivl om andre offentlige myndigheders indblanding i processen med udnævnelse af dommere?</p> <p>3. Artikel 1, stk. 3, i rammeafgørelse 2002/584, som ændret ved rammeafgørelse 2009/299, sammenholdt med artikel 47, stk. 2, i chartret om grundlæggende rettigheder, kan fortolkes således, at i en situation, hvor en person, der er omfattet af en europæisk arrestordre, gør gældende, at hans overgivelse til den udstedende medlemsstat vil føre til en tilsidesættelse af hans ret til en retfærdig rettergang, kan den omstændighed, at der foreligger en afgørelse fra INTERPOL's Files Control Board, som direkte vedrører denne persons situation, ikke i sig selv begrunde, at den fuldbyrdende judicielle myndighed</p>				
--	---	--	--	--	--

	<p>afslår at fuldbyrde den omhandlede europæiske arrestordre. men kan en sådan dom derimod bl.a. tages i betragtning af denne judicielle myndighed med henblik på at vurdere, om der foreligger systemiske eller generelle mangler i den pågældende medlemsstats retssystemets funktion eller mangler, der påvirker domstolsbeskyttelsen af en objektivt identificerbar gruppe af personer, som den pågældende person tilhører?</p> <p>4. Kan rammeafgørelse 2002/584, som ændret ved rammeafgørelse 2009/299, fortolkes således, at den ikke er til hinder for en gentagelse af anmodningen om overgivelse af den eftersøgte person på grundlag af den samme europæiske arrestordre, som i første omgang blev afslået af en fuldbyrdende ret i en medlemsstat ved en anden fuldbyrdende ret i en anden medlemsstat, når den udstedende judicielle myndighed selv finder, at den tidligere afgørelse om afslag på fuldbyrdelse af den europæiske arrestordre ikke var i overensstemmelse med EU-retten i lyset af Domstolens eksisterende retspraksis eller blot efter forelæggelsen for Den Europæiske Unions Domstol med et præjudicielt spørgsmål om fortolkningen af den EU-ret, der finder anvendelse i denne sag?</p> <p>5. Princippet om gensidig anerkendelse, der er fastsat i artikel 1, stk. 2, i rammeafgørelse 2002/584, og princippet om gensidig tillid og princippet om loyalt samarbejde, der er fastsat i artikel 4, stk. 3, første afsnit, TEU, sammenholdt med behovet for at sikre en effektiv domstolsbeskyttelse af rettighederne for de personer, der er involveret i sagen, alt sammen i relation til artikel 15 og 19 i rammeafgørelse 2002/584, gør det muligt for de judicielle myndigheder i den udstedende medlemsstat (den udstedende ret ved en direkte repræsentant eller, efter opfordring fra sidstnævnte, ved andre judicielle organer, såsom en retsmedsmand, der fungerer som forbindelsesperson, det nationale medlem af Eurojust eller den offentlige anklager i den udstedende medlemsstat) at deltage direkte ved fremsættelse af anmodninger, forslag til bevisførelse og i retssager i forbindelse med fuldbyrdelsen af den europæiske arrestordre, der gennemføres af den fuldbyrdende judicielle myndighed, og at appellere afgørelsen om afslag på overgivelse, for så vidt og når en sådan appel er fastsat i den fuldbyrdende medlemsstats nationale ret, på grundlag af og under overholdelse af ækvivalensprincippet?</p> <p>6. Kan artikel 17, stk. 1, TEU vedrørende Kommissionens beføjelser i lyset af rammeafgørelse 2002/584 fortolkes således, at Kommissionens beføjelser til at fremme Unionens almene interesser ved at tage passende initiativer med henblik herpå og opgaverne i forbindelse med tilsynet med anvendelsen af EU-retten kan udøves i spørgsmål vedrørende den europæiske arrestordre og i forbindelse med forelæggelsen af sagen for den judicielle myndighed, der har udstedt den europæiske arrestordre, hvis den finder, at den fuldbyrdende judicielle myndigheds afvisning af at fuldbyrde den europæiske arrestordre i alvorlig grad påvirker princippet om gensidig tillid og princippet om loyalt samarbejde med henblik på at træffe de foranstaltninger, som Kommissionen finder nødvendige inden for rammerne af disse beføjelser og i fuld uafhængighed?</p>				
T-689/21	<p>Auken m.fl. mod Kommissionen <u>Påstande:</u> —Europa-Kommissionens stiltiende afslag af 13. august 2021 på sagsøgernes genfremsatte begæring om aktindsigt af 30. juni 2021 som følge af afgørelsen af 9. juni 2021 om delvist afslag på aktindsigt i de dokumenter, som sagsøgerne havde fremsat begæring om, annulleres. —Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Udenrigsministeriet	O-sag	Dom	17.07.24
T-761/21	<p>Courtois m. fl. mod Kommissionen <u>Påstande:</u> —Det fastslås, at de af sagsøgernes nedlagte påstande og konklusioner kan antages til realitetsbehandling, og der gives medhold heri. —Det stiltiende afslag af 24. september 2021, som følger af den manglende besvarelse af sagsøgernes genfremsatte begæring af 13. august 2021, annulleres. —Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Finanstilsynet	O-sag	Dom	17.07.24